

## HỒI THỨ TÁM MƯƠI MỐT CHIA TAY KHÔNG GIÃ TỪ

Thích Định Nhạn nhìn ngọn lửa đỏ rực nghiêng răng treo treo đầy căm tức. Vì những con Hoạt Cương Thi khi đã bị tiêu diệt, Ngân Cung tuy đã bị đốt tan tành, nhưng Ngân Cung Cung Chủ và số môn nhân của bà ta đã hoàn toàn chạy thoát hết cả.

Phó Tướng Thất Hải Thần Long bèn nói :

- Thừa Môn chủ, nếu thế thì chúng ta kéo trở về thôi !

Thích Định Nhạn gật đầu rồi cất giọng căm tức nói :

- Ta không tin rằng lũ người có thể chạy trốn được mãi mãi đâu !

Liên đó, chàng quay lại nhìn thi thể của Luật Nhân Vương và Vô Cực Tinh Quân mà số môn nhân đang khiêng trong tay lại bụi ngùi rơi lẹ.

Sau đó, Thích Định Nhạn và tất cả môn nhân bèn theo đường hầm lui trở ra ngoài.

Chùng ấy, Thích Định Nhạn mới ngó kỹ lại, thì thấy Hải Vân Tiên Tử như đã thay đổi hẳn. Vẻ mặt của nàng suốt thời gian bên cạnh Thích Định Nhạn đều u buồn và đau khổ.

Mỗi lần nàng đưa mắt nhìn chàng, tia mắt của nàng đều lộ sắc đau buồn ai oán. Qua tình trạng ấy khiến ai nhìn đến cũng không khỏi đau lòng. Thích Định Nhạn đoán biết chắc hẳn người nàng đã gặp phải điều chi rất bất hạnh.

Thích Định Nhạn đưa mắt nhìn hình dáng bé nhỏ xinh xắn của nàng đi trước, quay về phía Thích Thiết Hoa hỏi nhỏ :

- Này tỷ tỷ !

- Việc chi thế?

- Tôi hỏi tỷ tỷ một việc này...

- Việc chi đệ đệ cứ nói !

- Hải Vân Tiên Tử... dường như cá tánh đã thay đổi hẳn !

Thích Thiết Hoa không khỏi giật mình, nào phải nàng không nhận thấy sắc mặt u buồn trầm lặng của Hải Vân Tiên Tử?

Nhưng nàng có thể thành thật bày mọi việc với người em trai của mình không? Đây là việc Hải Vân Tiên Tử đã vì cứu chàng mà hy sinh hạnh phúc trọn cuộc đời !

Thích Thiết Hoa nhận rằng dù sao cũng phải đem việc này nói thẳng cho Thích Định Nhạn nghe, để chàng hiểu được lòng của Hải Vân Tiên Tử đối với chàng.

Nghĩ thế, nên nàng liền bím môi nói nhỏ :

- Đến bây giờ em mới nhận ra được việc ấy hay sao?

Thích Đình Nhận ngơ ngác :

- Phải, tại sao lại thế tử tử?

Thích Thiết Hoa nghiêm giọng :

- Đệ đệ, em tin rằng tử tử thương yêu em chẳng?

- Phải, thưa tử tử em tin như thế !

- Vậy, đệ đệ có bằng lòng nghe lời của tử tử chẳng?

- Thưa tử tử, em rất bằng lòng !

- Vậy, khi tử tử đã nói rõ việc này cho em nghe, thì nên nhớ là không được hiện ra một thái độ khác thường.

Thích Đình Nhận không khỏi giật mình, vì qua lời nói của tử tử mình, việc này tựa hồ như trọng đại lắm.

Chàng liền gật đầu nói :

- Tử tử, em tin rằng em có thể tiếp nhận bất cứ một sự đau đớn gì đến với em !

- Như vậy là tốt lắm ! Nhưng chị hỏi em trước là em đã yêu U Minh Quỷ Nữ rồi chẳng?

- Yêu...?

Thích Đình Nhận ngơ ngác gượng cười nói :

- Tử tử, từ trước đến nay em chưa hề nghĩ có phải em đã yêu cô ấy hay không?

- Còn đối với A Mẫn thì sao?

- Em rất yêu cô ấy !

Thích Thiết Hoa cười đau đớn nói :

- Còn đối với Hải Vân Tiên Tử?

Thích Đình Nhận kinh hoàng đưa mắt nhìn qua tử tử mình một lượt. Chàng không hiểu tại sao người chị ruột của mình lại hỏi mình câu ấy?

Bởi thế, chàng liền gượng cười nói :

- Có ít nhiều...

- Đệ đệ chớ biết giữa A Mẫn, U Minh Quỷ Nữ, và Hải Vân Tiên Tử thì ai đã yêu em nhiều nhất hay không?

- Có phải là Hải Vân Tiên Tử?

Tiếng kêu kinh hoàng của Thích Đình Nhận đã làm cho Hải Vân Tiên Tử chột nghe được. Nàng dừng bước rồi đưa mắt nhìn hai chị em của Thích Đình Nhận, mặt không khỏi biến sắc.

Thích Thiết Hoa nhận ra sự thay đổi sắc diện của Hải Vân Tiên Tử nên liền gượng cười nói :

- Đệ đệ, em hãy yên lòng, vì Hải Vân Tiên Tử chắc chưa bỏ ra đi ngay đâu !

Câu nói ấy đã làm cho Thích Đình Nhận lại càng thêm hoang mang. Chàng không hiểu rõ tỷ tỷ của mình nói như thế là có ý gì?

Nhưng chàng làm thế nào hiểu được, câu nói ấy của Thích Thiết Hoa là để đánh lạc hướng sự chú ý của Hải Vân Tiên Tử.

Hải Vân Tiên Tử nghe thế liền mỉm cười rồi quay người tiếp tục đi tới !

Thích Thiết Hoa nói nhỏ :

- Đệ đệ, sao em lại kêu to tiếng như thế?

Thích Đình Nhận ngạc nhiên, và như đoán hiểu một phần sự việc. Chàng hỏi nhỏ :

- Tỷ tỷ, vậy ai yêu em nhất?

- Em đã nói đúng rồi. Hải Vân Tiên Tử đã yêu em nhiều nhất !

- Tại sao chị biết được?

- Vừa rồi em bị Tẩu Hỏa Nhập Ma mà không chết, vậy ai đã cứu em?

- Lẽ tất nhiên là Hải Vân Tiên Tử !

Thích Thiết Hoa cười đau đớn nói :

- Đệ đệ, việc này thực làm cho chị khó mở miệng để giải bày... Chị tin rằng A Mẫn và U Minh Quỷ Nữ đều yêu em tha thiết. Nhưng A Mẫn không có can đảm chiếm hữu em, trái lại U Minh Quỷ Nữ là người không dám nhìn thẳng vào sự thực. Do đó, chỉ còn có Hải Vân Tiên Tử là thực sự chịu hy sinh cho em...!

- Cô ấy đã hy sinh cho tôi?

- Phải, em có biết rằng trường hợp bị Tẩu Hỏa Nhập Ma của em là bị thương nơi...

Sau đó, nàng bèn đem mọi việc nói tỉ mỉ lại cho Thích Đình Nhận nghe, rồi lại tiếp:

- Đệ đệ, Hải Vân Tiên Tử đã hy sinh cho em to tát biết bao?

Thích Đình Nhận sững sờ như một pho tượng gỗ. Chàng không dám tin đây là một sự thực.

Trời hỡi, giờ đây chàng đã trở thành một người quá ư bất nhân đạo? Và Hải Vân Tiên Tử đã bằng lòng vì chàng mà hy sinh đến mức ấy?

Bởi thế, trong phút chốc, Thích Đình Nhận đã cảm thấy tất cả những lạc thú và hy vọng trong cuộc sống của mình bỗng biến thành ảo ảnh.

Chàng cảm thấy mình như bị mất hết tất cả, chàng không còn hy vọng hoặc cao vọng chi nữa. Vì chàng là một người đàn ông đã chịu trách nhiệm trước sự mất đi cái gì trong sạch nhất của Hải Vân Tiên Tử.

Cô ấy đã hiến thân cho chàng quá nhiều, vậy chàng làm thế nào để đáp đền cho được? Giờ đây, chàng bỗng cảm thấy hết sức đau đớn đối với việc không may ấy của mình. Chàng làm thế nào dám nhìn thấy mặt Hải Vân Tiên Tử?

Thích Thiết Hoa kinh hãi nói :

- Đệ đệ, em làm sao rồi?

Thích Đình Nhạn như bừng tỉnh trở lại, chàng cười đau đớn nói :

- Chẳng làm sao cả... Chẳng làm sao cả !

Chẳng làm sao cả? Không, đây quả là một việc vô cùng trọng đại. Nếu chàng không được tử tử mình nói rõ cho biết, thì chẳng hóa ra chàng sẽ mãi mãi không được biết sự thật ấy hay sao?

Chàng cảm thấy run rẩy cả toàn thân. Trong giây phút đó, sự đau đớn dày vò khiến chàng nói không nên lời. Sống trong cõi đời này, nếu chàng mất đi khả năng sinh dục, thì còn có ý nghĩa chi nữa? Thôi ta hãy bỏ đi, bỏ đi để xa lánh Hải Vân Tiên Tử !

Nghĩ đến đây, chàng liền nghiêng chặt đôi hàm răng có vẻ như rất quả quyết. Chàng phải xa rời tất cả mọi người, và sẽ đến Đào Hoa Đảo nạp mình tìm Đào Hoa Thần Nữ thanh toán mối thù ấy !

Mọi người đã ra khỏi con đường hầm. Thích Đình Nhạn bèn nhắm hướng đường về chạy nhanh tới trước.

Bỗng nhiên, Thích Thiết Hoa đưa chân đứng lại, kêu to :

- Đệ đệ !

Tiếng kêu kinh hoàng ấy của Thích Thiết Hoa làm cho mọi người đều giật mình quay mặt nhìn lại, thì có ai còn trông thấy hình bóng của Thích Đình Nhạn đâu nữa?

Thích Thiết Hoa biến hẳn sắc mặt, trầm nghĩ :

“Không ngờ đệ đệ của ta lại không đền nén sự thất vọng của cả cuộc đời, nên đã âm thầm bỏ ra đi...”!

Hải Vân Tiên Tử nhanh nhẹn lao mình đến trước mặt Thích Thiết Hoa hỏi :

- Còn anh ấy đâu?

Thích Thiết Hoa lắc đầu, trong lòng hết sức đau xót, và hai dòng lệ đã từ từ lăn xuống đôi má...

Hải Vân Tiên Tử là một người hết sức thông minh. Nàng đoán biết Thích Thiết Hoa và Thích Đình Nhạn đã nhỏ to vừa rồi, chắc chắn là đề cập đến vấn đề của nàng. Bởi thế, nàng liền biến hẳn sắc mặt hỏi :

- Cô đã nói với anh ấy việc chi thế?

Thích Thiết Hoa nghe câu hỏi của Hải Vân Tiên Tử thì lại càng khóc nức nở, không làm sao trả lời được !

Hải Vân Tiên Tử sốt ruột hỏi :

- Cô đã nói rõ cho anh ấy nghe việc đó rồi?

Thích Thiết Hoa gật đầu :

- Phải !...

Hải Vân Tiên Tử sững sờ :

- Tại sao cô lại biết?

- Vì tôi đã lên nghe được câu chuyện giữa U Minh Quỷ Nữ và cô...

Hải Vân Tiên Tử giậm chân nói :

- Sao cô lại nói cho anh ấy nghe như thế...?

Thất Hải Thân Long nhanh nhẹn bước tới nói :

- Chẳng hay Thích Môn chủ có việc chi, mà lại bỏ rơi cả môn nhân như thế này?

Hải Vân Tiên Tử nói :

- Các ông hay đi rở về, lo việc chôn cất Tổng Soái và Hình Trưởng cho thực long trọng. Tôi sẽ đi tìm Thích Môn chủ trở về mới được...

- Nhưng đã xảy ra việc chi thế?

- Việc này ông không nên tìm hiểu làm gì. Dù sao tôi cũng phải tìm được anh ấy trở về !

Nói dứt lời, nàng liền vọt người bay lên, chỉ trong giây lát là đã mất hút.

Nàng lao người tới nhanh như một luồng điện xẹt, nhưng trong lòng không ngớt băn khoăn, là giữa khu rừng núi mông mênh này, biết phải đi đâu tìm cho được Thích Đình Nhạn?

Tiếp tục chạy bay đến một đỉnh núi, nàng đưa mắt nhìn khắp chung quanh thì chỉ thấy lá cây xào xạt theo chiều gió, tứ bề vắng ngắt, nào có hình bóng Thích Đình Nhạn ở đâu?

Khi ấy, một cảm giác xót đau buốt ngùi bỗng đến xâm chiếm cả tâm hồn nàng, khiến nàng suýt nữa rơi lệ.

Chẳng phải nàng hối tiếc vì mình đã hy sinh cho Thích Đình Nhạn quá nhiều, mà chính nàng đã đau xót ở chỗ Thích Đình Nhạn đã hiểu được việc này, nên thương tâm bỏ ra đi !

Qua cử chỉ ấy của chàng đã biểu hiện trong lòng chàng đã có tình yêu. Nếu Thích Đình Nhạn không yêu nàng, thì có thể tỏ lòng ơn sâu xa đối với nàng, chứ không cần bỏ ra đi như thế !

Nàng là một con người như tất cả những người khác. Nàng có tình yêu và cũng có tình cảm. Lẽ tất nhiên là nàng không thể hiến dâng cho người đàn ông mà nàng yêu.

Hải Vân Tiên Tử tuy biết rằng mình sẽ mất đi hạnh phúc của cả một đời, nhưng trong khi nàng nhận ra Thích Đình Nhạn có lòng yêu mình, thì nàng lại vô cùng mừng rỡ. Bởi vì, cái mà khiến cho mọi người không thể quên được chính là chữ tình...

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy nàng trông thấy có một bóng người lẻ loi, đang lững thững đi về hướng một cánh rừng. Nàng suýt nữa buột miệng kêu lên ba tiếng “Thích thiếu hiệp”, vì bóng người ấy chẳng phải là Thích Đình Nhạn thì còn là ai?

Tức thì, nàng liền vọt người lên nhắm hướng Thích Đình Nhạn đuổi tới. Nàng phi thân hết sức nhanh chóng, nên chỉ phóng lên rơi xuống mấy lượt là đã đến trước mặt Thích Đình Nhạn rồi !

Thích Đình Nhạn bỗng thấy có người chặn mất lối đi của mình, thì liền dừng chân đứng ngay lại. Chàng ngửa mắt nhìn, thì không khỏi buột miệng kêu lên :

- Ủa...!

Thế rồi hai người nhìn nhau trân trối, có vẻ càng buồn thương càng gần gũi hơn. Giây phút im lặng ấy, quả còn cảm động hơn bao nhiêu lời nói đoạn trường.

Qua một lúc, Hải Vân Tiên Tử cất giọng tha thiết gọi :

- Thích thiếu hiệp !

Câu nói chưa dứt, nước mắt của nàng đã tuôn ra như mưa, khiến ai trông thấy cũng phải cảm động.

Thích Đình Nhạn không đành được cơn xúc cảm, chàng vọt thẳng người tới ôm chầm lấy Hải Vân Tiên Tử, tha thiết nói :

- Hải Vân Tiên Tử, cô đối với tôi thật quá tốt...!

Nàng không nói chỉ cả, mà chỉ khóc nức nở. Nàng úp mặt vào ngực Thích Đình Nhạn và khóc thực thống thiết. Nàng có vẻ như đang chịu bao nhiêu ức hiếp, nên muốn mượn nước mắt để tẩy sạch đi vậy !

Thích Đình Nhạn bỗng nghĩ đến mình đã làm cho Hải Vân Tiên Tử mất đi sự trinh bạch của người con gái, đồng thời mất đi hạnh phúc cả một cuộc đời, nên chàng không khỏi bất rùng mình, rồi bất thần xô nàng ra.

Nàng ngạc nhiên nói :

- Anh...?

Thích Đình Nhạn lắc lắc đầu như hối tiếc :

- Tôi thật có lỗi với cô... Tôi rất xấu hổ khi trông thấy cô. Vậy cô hãy đi đi !

- Không...!

Nói đoạn nàng lại khóc nức nở. Trông thấy thế, Thích Đình Nhạn hết sức đau xót, nói :

- Thực tôi không ngờ cô đã hy sinh to tát cho tôi như thế. Thôi, cô hãy đi đi... Để tôi ăn năn suốt đời về việc ấy !

- Không. Thích ca ca... Tôi bằng lòng hy sinh tất cả cho anh...

Thích Đình Nhạn lăm bậm :

- Phải... Nhưng tôi biết làm thế nào để đền đáp lại...

- Chỉ cần anh biết yêu tôi là được...!

- Tôi yêu cô, nhưng cô chớ quên hiện nay tôi không còn là một người đàn ông nữa!

- Thích ca ca, chỉ cần chúng ta biết yêu nhau thì thôi !

- Không, tình yêu phải xây dựng trên sự tương quan của thể xác. Không có việc ấy thì cuộc sống không làm sao tươi vui được. Tôi hết sức cảm kích cô đã hy sinh to tát để cứu tôi, nhưng giờ đây cô nên đi là tốt hơn !

Hải Vân Tiên Tử khẽ biến sắc mặt nói :

- Anh thực sự muốn tôi xa rời anh hay sao?

- Ngay bây giờ... Tôi thấy cần như thế !

Hải Vân Tiên Tử nước mắt ràn rụa cả đôi má, bước biến hẳn sắc mặt nói :

- Nếu thế, chi bằng anh giết tôi thì hay hơn !

Thích Đình Nhận giật mình nói :

- Giết cô?... Không !

- Tại sao lại không? Anh chẳng muốn tôi xa rời anh hay sao?

Thích Đình Nhận im lặng, ngậm ngùi đôi mắt nhìn người con gái tuyệt sắc này. Chàng không biết mình phải nói gì hơn. Chàng im lặng hẳn.

Hải Vân Tiên Tử trông thấy sắc mặt bi thương của Thích Đình Nhận, tắc lòng của nàng như nát tan. Nàng tha thiết nói :

- Thích ca ca... Anh thực sự muốn tôi xa rời anh hay sao?

Chàng ngơ ngác và đầy đau xót, một lúc thật lâu không nói nên lời.

Nàng bước đến trước mặt chàng, mở miệng nói :

- Thích ca ca, hãy để cho chúng ta cùng yêu nhau vậy...!

- Không, đây là một chuyện không thể được, như cô đã biết...!

Vietkiem.com